

IDEA Matheseos Universæ

CAP. I.

De cognitione rerum in genere.

§. I.

um intellectus humanus rerum sibi propositarum indolem uno actu & vel ut *intuitive* (quod soli Deo competit) cognoscere nequeat, *discursive* procedit, & quod simul apprehendere non licet, diversis actibus, potissimum factâ rerum *collatione* seu comparatione, quasi per partes, etsi nullæ sint in rebus, familiare sibi reddere nititur.

§. 2. Tum demum autem objectum propositum adæquatè sibi perfectum fore confidit intellectus, quando, quæ de eodem dici, seu prædicari, eidemque tribui verè possunt (*Prædicata* tum essentialia tum accidentalia) velut in numerato habuerit, eaque determinatè, prout in se spectata rebus exercitè competunt, intellexerit.

§. 3. Sed ut humanâ virtute nihil statim initiò suam perfectionem habet: ita primò tantùm in id incumbit intellectus, ut illorum prædicatorum, si non omnia, tamen, quousque potest, plurima, sive communia sint sive propria, signatè saltem & *indeterminatè*, velut in *Ideâ*, quatenus ut

A

certa